

и вечеръта, щомъ легналъ, веднага заспалъ. По срѣдъ нощъ кучетата му залаяли силно. Скочилъ той и завикалъ:

— Помощь!... Помощь! Разбойници ме нападатъ!...

— Не сж разбойници, — обадилъ се беднякътъ, — азъ съмъ. Стана ми мжчно за гвоздеа. Исамъ да го видя.

Скжперникътъ се смаялъ, но нѣмало какво да прави, пусналъ бедняка да погледа гвоздеа. Дълго време беднякътъ се бавилъ, пипалъ гвоздеа, въздишалъ, гледалъ го и едвамъ къмъ зори си отишълъ...

Скжперникътъ не мигналъ цѣла нощъ. А и цѣлия день билъ като боленъ. На другата вечеръ пакъ се потропало на вратата.

— Добъръ вечеръ, бай Спиридоне, азъ пакъ дойдохъ. Знаешъ, свикналъ съмъ съ този гвоздей и, ако го не видя, не мога да заспя, — рекълъ беднякътъ.

— Всѣка вечеръ ли ще идвашъ за твоя проклетъ гвоздей? — запиталъ скжперникътъ.

— Да, да!... Пъкъ нѣкоя вечеръ може и по два пжти да идвамъ, — рекълъ беднякътъ. — Ти нѣма защо да се сърдишъ, така се сговорихме!...

— Аха, разбирамъ!.. Я си вземи кжщата, само ме остави на мира, — извикалъ скжперникътъ.

И още на другия день беднякътъ се настанилъ отново въ кжщата си.